

Dankbare herinnering aan de heer JOZEF TRONCQUO

weduwnaar van mevrouw Maria-Helena MERCHIEERS

geboren te Zegelsem op 27 april 1899
en godvruchtig overleden te Gent op 2 juli 1986,
gesterkt door het sakrament der zieken.

Het is nog niet zo lang geleden, van 15 november vorig jaar, dat wij bijeen waren in deze zelfde kerk, bij het overlijden van meme. Nu zijn wij hier weer samen, omdat meme en pepe ook weer samen zijn. En, net als toen, is ook nu ons hart vol gevoelens. We zijn verdrietig om het afscheid van pepe, we zijn dankbaar omdat we hem hebben mogen kennen als een ingoede man, met een groot hart en een diep geloof.

Pepe is iemand die ten volle zijn sterke schouders onder het leven heeft gezet.

Zeer jong reeds moest hij de verantwoordelijkheid nemen op het ouderlijk hof, omdat zijn vader ziekelijk was. Wellicht heeft dat van hem gemaakt wie hij was: de kloeke boer die de leidsels van de paarden, maar ook de touwtjes van zijn grote gezin en de boerderij stevig in handen had. Hij was de beslissende leidersfiguur, die er nodig was om samen met meme 11 kinderen groot te brengen met de opbrengst van een kleine, Vlaamse boerderij. Hij heeft hard gewerkt van 's morgens vroeg tot 's avonds laat, alle dagen, en zat slechts stil in de stal, als hij zijn koelen molk.

Gelukkig in het werken, was hij ook een vrolijk man. Een strenge hand en een schalkse lach lagen bij hem niet ver uit elkaar.

Onder zijn sterke borst droeg onze pepe een gevoelig hart.

Hij heeft jarenlang het zijne bijgedragen tot de opbouw van de geloofsgemeenschap. In de vele huwelijksvieringen, begrafenissen en andere plechtige gelegenheden, heeft hij zijn hart uitgezongen voor God en de mensen.

Zo verliep zijn leven, op de harteklop van de natuur die hem alles leerde. Dag en nacht met het werk en de rust, zom en regen, voor- en tegenspoed, zomer en winter,

jeugd en ouderdom, geboren worden en sterven. En omdat doorheen alle onvoorspelbare kronkelingen van het leven toch telkens weer het wonder gebeurt van het kleine zaadje dat een grote oogst wordt, kon hij geloven in de Schepper van het veld dat hij te bewerken had.

Toen hij zelf in de herfst van zijn leven kwam, en zijn krachten afnamen, moest hij noodgedwongen het harde werken laten minderen. Slechts met veel moeite heeft pepe het oud worden kunnen aanvaarden, slechts heel langzaam is het eelt op zijn handen verzacht.

In die laatste jaren heeft hij veel steun gehad aan meme, die alles zo rustig aanvaardde en opnam.

Zo verschillend van temperament als ze waren, zo goed vulden meme en pepe elkaar aan. Wellicht pasten ze daarom helemaal bijeen en kunnen wij ze ons moeilijk anders dan samen voorstellen.

Vandaag zegt Jezus tot ons in het evangelie: "Laat uw hart niet verontrust worden. Ik ga heen om een plaats voor u te bereiden." Het heeft ons allen, bij het overlijden van meme, getroffen hoe pepe niet verontrust was, hoe hij met veel verdriet, maar met vrede in zijn hart, aanvaardde. En op zijn eigen manier heeft hij toen Jezus' woorden "Ik ga heen om een plaats voor u te bereiden," herhaald door te zeggen: "Moeder is mijne stoel gaan warm houden in den hemel."

Pepe, nu uw woorden waarheid zijn geworden, bidden wij voor uw goede hemelvaart. Wij danken u en blijven u liefhebben als onze vader, grootvader en overgrootvader. Wij geloven dat gij nu herenigd zijt met meme, met nonkel André en tante Julienne, en met de velen die u zijn voorgegaan. Wij hopen op een weerzien voor altijd, later. En wij beloven als familie de hechte band die gij onder ons gesmeed hebt, te bewaren, ook nu meme en gij niet meer onder ons zijt. Dan zal ons hart niet verontrust worden, want in het huis van ons aller Vader is ruimte voor velen. Amen.

De families TRONCQUO, MERCHIEERS,
ROELAND en SCHAUVLIEGHE
danken U voor uw meelevens en gebed.

meickebeke zottegem